

KRONIKK & DEBATT

KRONIKK:

Maks 5000 tegn inkludert mellomrom. Legg ved portrettfoto.

DEBATT:

Innlegg: 3000 tegn inkludert mellomrom. Replik/kortinnlegg: 1000 – 2000 tegn.

E-post: debatt@klassekampen.no
Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg.

Tollef Mjaugedal
tollefm@klassekampen.no
Kronikk- og debattredaktør

Carline Tromp
carlinet@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

Ingrid Grønli Åm
ingridga@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

Klassekampen honorerer normalt ikke innsendt stoff. Innsenderens e-postadresse blir trykt med mindre innsenderen reserverer seg mot dette.

Klassekampen 4. juli

Rørende omsorg

ADVOKATLØNN

Isak Slettebø

Klassekampen viser lørdag 4. juli en rørende omsorg for de rike, i en artikkel om advokatbransjen. Budskapet er at kvinnene får for lite makt og for lite penger. De «går glipp av millioner», slik det lød i overskriften.

Kvinnelige advokater tjener i snitt 872.000 kroner, som er nesten det dobbelte av snittinntekten i landet. De ligger likevel langt bak mannlige advokater, som tjener 664.000 kroner mer. Det er fordi de fleste partnere i advokatbransjen er menn, og gjennomsnittlig partnerinntekt i de største selskapene er 4,3 millioner kroner. Er det kvinnene som tjener for lite, eller mennene som tjener for mye?

Det at presidenten i Juristforeningen ikke vil kjempe for et lønnskutt blant partnerne, var ikke uventet. Mannen er tillitsvalgt. Det at Prableen Kaur, snart ferdigutdannet jurist, mener det må en kulturendring til for å få flere kvinnelige partnere, var heller ikke så rart: Hvis Kaur vinner fram med idealismen sin, vil hun om noen år kunne innkassere en lønn som er ti ganger større enn snittinntekten her i landet.

Men at Klassekampen ikke vinkler saken annerledes, var en gledelig overraskelse. Det ville vært typisk dem å henge seg opp i smålige detaljer, som at store deler av advokatstanden er overbetalt.

Isak Slettebø,
stud.real.

isak.slettebo@gmail.com

Striden om konføderasjonsflagget kan bli slutten for rep Sørstrategiens

KRONIKK

Helene Megaard

Forholdet mellom svarte og hvite innbyggere er et vedvarende konfliktfylt tema i USA, og det vet politikerne å utnytte. Noe av årsaken til konføderasjonsflaggets tilstedeværelse over femti år etter at den svarte befolkningen ble anerkjent i lovverket på lik linje med andre innbyggere, finnes i den politiske fremgangsmåten til Det republikanske partiet som kalles «southern strategy».

Den uoffisielle strategien gikk ut på å sette den hvite befolkningen opp mot den svarte for å vinne hvite velgere. Siste ukers debatt om konføderasjonsflagget markerer imidlertid spikeren i kista for den utdaterte politiske tankegangen.

Konføderasjonsflagget symboliserer et minne om slaveriet, og et forsvar for segregering mellom svarte og hvite i sørstatene. Slaveriet er uten unntak det mest umenneskelige som har foregått på amerikansk jord. Motivet var økonomi, men det er ingen formildende omstendighet. Etter at borgerkrigen 1861–1865 førte til at slaveri ble forbudt i USA, gjorde sørstatene alt i sin makt for å beholde status quo. Det lyktes de med frem til 1950-tallet da borgerrettighetsbevegelsen for alvor begynte å ta form.

Omtrent samtidig tiltok lokale grupperinger av den hvite terroristorganisasjonen Ku Klux Klan i styrke. Klanen brukte konføderasjonsflagget for å markere sitt synspunkt overfor den svarte befolkningen. Da det i 1961 ble vedtatt at det skulle

flagges med konføderasjonsflagget fra South Carolinas delstatskongress for å utvise motstand mot borgerrettighetsbevegelsen, var det derfor ingen tvil om dette var et rasistisk symbol. Siden syttitallet har flagget blitt et protestsymbol mot alt som er politisk korrekt, og blir brukt som dette langt utenfor USA's grenser.

Som følge av en valgtrend som startet under Franklin D. Roosevelt på 1930-tallet, og som manifesterte seg på 1960-tallet, skjedde det et politisk skifte i sørstatene i løpet av en generasjon. Til tross for at Det republikanske partiet var partiet til Abraham Lincoln, presidenten som avskaffet slaveriet og sørstatenes storhetstid, ble det klart etter valget i 1964 at regionen ikke lenger ville stemme overveldende demokratisk slik den hadde gjort tidligere. Dette skyldtes i hovedsak demokratenes dreining mot borgerrettigheter som politisk sak, og partiets kurtisering av svarte velgere. Alabamas guvernør, George

Wallace, talte til store folkemengder under sin presidentkampanje i 1968, og Nixon-administrasjonen adopterte deler av Wallaces retorikk for å tekkes hvite sørstatsvelgere. For å omgå politisk korrekte konvensjoner begynte konservative politikere å bruke kodete uttrykk som «ungdom i indre by», «velferdsdronninger» og «gjeninnføre lov og orden» for å vinne frem hos hvite velgere, en taktikk som virket.

Da Ronald Reagan startet sin presidentkampanje i 1980 med å snakke om *states' rights* (som var en eufemisme for segregering) i Philadelphia, Mississippi, like ved stedet der tre borgerrettsfor kjempere ble drept av Ku

LAST MAN STANDING: Konføderasjonsflagget ble nylig fjernet fra statlige byg

Klux Klan i 1964, var det en form for symbolikk hvite innbyggere i sørstatene forsto.

I årene mellom 1968 og 1988 vant republikanerne fem av seks presidentvalg ved hjelp av den omstridte strategien. 2012-valget ble et vendepunkt for partiet. Valgresultatet viste at den såkalte Obama-koalisjonen, som består av afroamerikanere, latinamerikanere og unge velgere, stemte demokratisk til tross for høy arbeidsledighet og Obamas dårlige meningsmålinger. Dette skyldtes i stor grad en oppfatning om at Det republi-

kanske partiet var blitt et hvitt «gubbeparti». Tallene var tydelige: 93 prosent av afroamerikanerne stemte på Obama, det samme gjorde 71 prosent av latinamerikanske velgere og 73 prosent av asiatiske velgere. Mitt Romney fikk 59 prosent av de hvite stemmene, men det var ikke nok, siden den amerikanske demografien er i endring. Mens 9 av 10 velgere var hvite på 1960-tallet, vil denne demografiske gruppen anslagsvis være på 70 prosent i 2016.

Valgresultatene i 2008 og 2012